

Arrest

nr. 317 242 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 augustus 2022 voor de vierde keer een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgische vader in. Op 20 februari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt verworpen bij arrest nr. 289 669 van 31 mei 2023.

Verzoeker dient op 27 juli 2023 voor de vijfde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader. Op 25 januari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 januari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.07.2023 werd ingediend door:

*Naam: A. (...) Voorna(a)m(en): N. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) 1975
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, A. (...) A. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er werden reeds eerder aanvragen gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon ingediend, dd 20.10.2020, dd 14.06.2021, dd 18.01.2022; dd 22.08.2022, geweigerd middels bijlages 20 dd 14.04.2021; dd 13.12.2021; dd 14.07.2022 en dd 20.02.2023. Tegen de laatste weigeringsbeslissing diende betrokkene een beroep tot nietigverklaring dd 17.03.2023 in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Dit beroep werd middels arrest met nummer 289 669 van 31 mei 2023 verworpen.

Bij de hoger aangehaalde aanvragen gezinshereniging lagen de volgende stukken voor:

- *Verklaring op eer dd. 05.05.2021 op naam van de vader van betrokkene (en zijn echtgenote), waarin staat dat zij betrokkene financieel ondersteunen. Dit betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er werden geen objectieve verifieerbare stukken voorgelegd die deze verklaring kunnen staven.*
- *Interimcontracten op naam van de betrokkene in België*
- *Bewijzen van inkomsten en uitgaven referentiepersoon via rekeninguittreksels Belfius.*
- *Bewijzen van stortingen pensioen referentiepersoon en echtgenote.*
- *Attest OCMW Ronse dd 31.01.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen leefloon of financiële steun geniet. Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier.*
- *Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° xxx op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan huisvestingbelasting en gemeentebelastingen in de stad AGADIR.*
- *Attestation du revenu global imposé au titre de l'année: 2022 dd. 8.11.2022*
- *Rekeninguittreksels op naam van de referent met stortingen gericht aan betrokkene dd. 1.08.2022, dd. 29.08.2022, dd. 29.09.2022, dd. 17.10.2022, dd. 31.10.2022*
- *Stortingsbewijzen Western Union waar "A. (...) A. (...)" geld overmaakt aan betrokkene dd. 5.11.2009 dd. 12.04.2010, dd. 7.12.2012. Er dient opgemerkt te worden dat deze storting afkomstig is van een derde en niet van de referent. Bijgevolg is er niet bewezen dat betrokkene ten laste was in het land van herkomst van de referent.*
- *Stortingsbewijzen Western Union waar "A. (...) M. (...)" geld overmaakt aan betrokkene dd. 05.11.2009, dd. 11.01.2011. Echter, sommige attesten zijn geen duidelijke kopie waardoor er niet valt op te maken wanneer deze storting plaatsvond. Verder dient opgemerkt te worden dat deze storting afkomstig is van een derde en niet van de referent. Bijgevolg is er niet bewezen dat betrokkene ten laste was in het land van herkomst van de referent.*

De betrokkene herneemt bij de huidige aanvraag grotendeels dezelfde stukken, maar actualiseert zijn aanvraag evenwel met een aantal nieuwe bewijzen:

- *Begeleidend schrijven raadsheer betrokkene dd 27.10.2023, met overzicht stukken en verklaring dat de voorgelegde betalingen die gebeurden aan betrokkene in Marokko, werden verricht door de broers van de betrokkene, daar de referentiepersoon analfabeet is en zelf de betalingen niet kon doen.*
- *Attest OCMW dd 27.07.2023 betreffende geen steun op naam van de betrokkene*
- *Factuur UZ Gent dd 29.07.2022 op naam betrokkene*
- *Bestaansmiddelen referentiepersoon:*

- o Attest erkenning handicap FOD Sociale Zekerheid dd 10.08.2023 op naam van de referentiepersoon, van 01.08.2023 tot en voor onbepaalde duur
- o Recente Belfius rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon en diens echtgenote, dd 05.09.2022, dd 25.07.2023, 14.07.2023, 05.06.2023, 07.09.2023: er staan echter geen opdrachtgegevens van de betalingen op de uittreksels, er wordt verwezen naar bijlages maar deze zijn niet toegevoegd, waardoor deze stukken niet afdoende geïnterpreteerd kunnen worden in het licht van de huidige aanvraag en dus niet in overweging genomen worden.
- o Bewijzen overschrijving huurpremie op de rekening van de referentiepersoon tbv 114,27 euro dd 15.05.2023; 15.06.2023; 14.07.2023; 16.08.2023
- o Schrijven FOD Financiën dd 19.09.2023, resultaat belastingaangifte inkomsten 2022
- o Schrijven Solidaris dd 27.09.2022: herinnering betaling ledenbijdrage

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Er blijkt evenmin uit dat hij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De buitengewone afhankelijkheid van deze volwassen persoon tegenover de referentiepersoon is bijgevolg onvoldoende aangetoond om te kunnen vaststellen dat de verblijfsvoorwaarden van art. 40ter, dat verwijst naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn voldaan.

Immers, er werden geen nieuwe stukken voorgelegd die het onvermogen in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan betrokkene's komst naar België, noch nieuwe bewijzen toegevoegd die het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de aanvraag afdoende kunnen bewijzen. De nieuwe stukken betreffen de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en stukken die pogen het ten laste zijn van de betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon in België aan te tonen. Echter, conform artikel art. 40bis, §2, 3° dient het ten laste zijn van in het land van herkomst of origine te worden aangetoond. De vaststelling dat betrokkene niet afdoende bewijst dat hij niet ten laste was in het land van herkomst van de referentiepersoon is op zich reeds voldoende om de huidige beslissing te schragen (arrest RvV nr 289 669 van 31 mei 2023). Wat betreft de nieuwe verklaring van de raadsman dd 27.10.2023 van de betrokkene aangaande de voorgelegde betalingen die gebeurden aan betrokkene in Marokko, en die verricht werden door de broers van de betrokkene daar de referentiepersoon analfabeet is en zelf de betalingen niet zelf kon doen, worden ook hieromtrent geen objectieve stukken toegevoegd die de verklaring van de raadsman kunnen staven. Bovendien stelt de RvV in arrest met nummer 289 669 van 31 mei 2023, volgend op het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing dd 20.02.2023, het volgende: "Verzoeker maakt met de loutere bewering dat de referentiepersoon analfabeet is niet aannemelijk dat deze niet in staat is om geld over te maken onder zijn eigen naam. De verwerende partij diende hierover derhalve niet te motiveren zodat, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. "

Gezien er geen afdoende bijkomend bewijs werd toegevoegd betreffende het ten laste zijn van in het land van herkomst, blijft de grond van de vorige weigeringsbeslissing dd 20.02.2023 van kracht.

Betrokkenen leggen aangaande het onvermogen 2 attesten voor. Echter, deze attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van een verklaring op eer. Een verklaring op eer kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden. Betrokkenen leggen geen verifieerbare bewijsstukken voor die deze verklaringen staven. Aangaande de financiële steun van de referent gericht aan betrokkene leggen betrokkenen een 5 tal stortingen uit 2022 voor. Echter, deze stortingen dateren van de periode dat betrokkene al in België verbleef. Gezien deze vaststelling werd er niet bewezen dat betrokkene financieel ondersteund werd door de referent in het land van herkomst. Wat betreft de stortingen gericht aan betrokkene door derden dient opgemerkt te worden dat deze niet weerhouden worden gezien hier niet uit blijkt dat betrokkene ten laste was van de referent.

Bijgevolg is er niet bewezen dat betrokkene ten laste was in het land van herkomst van de referent. Er kan bijgevolg op basis van voorliggende stukken allerm minst geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.10.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De andere voorgelegde stukken (attest OCMW, bestedingspatroon en bestaansmiddelen referentiepersoon, ...) doen geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1. Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker heeft echter wel degelijk alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan. Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

"Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII,

Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.2. Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Daarnaast heeft verzoeker nog extra documenten overgemaakt zoals een attest waaruit blijkt dat een huurpremie aan de referentiepersoon werd toegekend en diens inkomsten nog hoger liggen, rekeningguittreksels, enz.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoeker aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het 'ten laste zijn' van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3. Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij geen of onvoldoende inkomsten had om in zijn eigen behoeften te voorzien.

Meer bepaald zouden vooreerst de stortingsbewijzen waarbij geld aan verzoeker in Marokko werd overgemaakt, op naam staan van een derde, zodat niet bewezen zou zijn dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referent.

De verklaring van verzoekers raadsman dat de stortingen gebeurden door verzoekers broers aangezien de referentiepersoon analfabeet is en bijgevolg zelf deze administratieve handeling niet kon uitvoeren, zou niet kunnen worden weerhouden, aangezien hieromtrent geen objectieve stukken zouden worden voorgelegd.

Nochtans heeft verzoeker reeds in een mail van 18 november 2022 aan de stad Ronse, dit feit meegedeeld en werd dit nogmaals bevestigd op 27 oktober 2023.

Het feit dat de referentiepersoon analfabeet is, is bovendien een gegeven dat geenszins exact te controleren valt of aan de hand van bepaalde documenten kan worden aangetoond.

De referentiepersoon is immers niet verplicht tot het volgen van een inburgeringscursus, waar bv. het analfabetisme wel objectief wordt vastgesteld, zodat

Dat het bovendien geenszins onredelijk is om te geloven dat de referentiepersoon opdracht geeft aan zijn zonen om geld aan een andere zoon over te maken, aangezien het familie onderling betreft.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met alle informatie die door verzoeker werd overgemaakt en het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze werd onderzocht, nu geen rekening werd gehouden met alle meegedeelde info.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

2.1.4. Voorts zouden de twee attesten van onvermogen afgeleverd zijn op vraag van verzoeker op basis van een verklaring op eer.

Het feit dat deze attesten werden opgemaakt op vraag van verzoeker en na een verklaring op eer, betekent echter geenszins dat de inhoud ervan niet zou stroken met de werkelijkheid.

Uiteraard werden deze opgemaakt na controle door de Marokkaanse autoriteiten en kan de inhoud hiervan niet zomaar aan de kant geschoven worden.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering geeft waarom verklaringen op eer niet kunnen worden aanvaard, temeer daar enkel dergelijke attesten voorradig zijn in Marokko en dit de standaard attesten zijn die door de overheid worden afgeleverd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van

18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.5. Verzoeker heeft dan wel degelijk aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, nu hij niet werkte in Marokko en ook niet over onroerende goederen beschikte.

Bovendien stuurde zijn vader zeer regelmatig geld op (via zijn broers) waarvan verzoeker afhankelijk was om te overleven. Daarnaast kreeg verzoeker ook nog geld van zijn vader via vrienden en kennissen die naar Marokko reisden en een grote som geld van zijn vader zelf, telkens wanneer deze naar Marokko ging.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

“(…) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (…).”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen is/was en hij ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef.

Dat in casu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef én hij in zijn land van herkomst geen inkomsten en eigendommen had en overleefde van het geld dat hij via zijn vader kreeg.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.

2.1.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij leefde van het geld dat zijn vader hem via zijn broers overmaakte, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Belgische vader.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel, de rechten van verdediging en van de hoorplicht, doch zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze omstandig gemotiveerd is. De bestreden beslissing geeft de juridische grondslag weer en geeft aan welke de feitelijke overwegingen zijn die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, maar er ook in slaagt om de motieven verrat in de bestreden beslissing weer te geven. Hierbij geeft hij blijk kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Hiermee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

Verzoeker heeft op 27 juli 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, in functie van zijn Belgische vader en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst uitdrukkelijk naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aldus dient verzoeker, als bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 21 jaar reeds heeft bereikt, aan te tonen dat hij ‘ten laste’ is van de Belgische referentiepersoon opdat hij tot een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegelaten. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is die enkel wordt gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en niet in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de vigerende wetgeving toont immers aan dat deze voorwaarde eveneens geldt in het kader van een aanvraag gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, *quod in casu*.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in functie van zijn Belgische vader. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van zijn vader in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (*cf.* RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

In casu is verweerder van oordeel dat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst en dit tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging, noch dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst.

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij bekritiseert vooreerst het motief dat de stortingsbewijzen niet als bewijs van het ‘ten laste zijn’ kunnen worden aanvaard aangezien de stortingen door een derde en niet door de referentiepersoon werden uitgevoerd. Verzoeker betoogt dat hij in een mail van 18 november 2022 en 27 oktober 2023 aan de stad Ronse heeft meegedeeld dat zijn vader, de referentiepersoon, analfabeet is en de stortingen daarom door een derde werden uitgevoerd. Het feit dat zijn vader analfabeet is, is een gegeven dat niet exact te controleren valt of aan de hand van concrete documenten kan worden aangetoond. Verzoeker voegt hieraan toe dat de referentiepersoon niet verplicht is tot het volgen van een inburgeringscursus waar het analfabetisme wel objectief kan worden vastgesteld. Verzoeker stelt dat het geenszins onredelijk is om te geloven dat de referentiepersoon opdracht geeft aan zijn zonen om geld over te maken aan een andere zoon, aangezien het familie onderling betreft. Volgens verzoeker heeft verweerder hiermee onvoldoende rekening gehouden.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Begeleidend schrijven raadsheer betrokkene dd 27.10.2023, met overzicht stukken en verklaring dat de voorgelegde betalingen die gebeurden aan betrokkene in Marokko, werden verricht door de broers van de betrokkene, daar de referentiepersoon analfabeet is en zelf de betalingen niet kon doen.

[...]

Wat betreft de nieuwe verklaring van de raadsman dd 27.10.2023 van de betrokkene aangaande de voorgelegde betalingen die gebeurden aan betrokkene in Marokko, en die verricht werden door de broers van de betrokkene daar de referentiepersoon analfabeet is en zelf de betalingen niet zelf kon doen, worden

ook hieromtrent geen objectieve stukken toegevoegd die de verklaring van de raadsman kunnen staven. Bovendien stelt de RvV in arrest met nummer 289 669 van 31 mei 2023, volgend op het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing dd 20.02.2023, het volgende: "Verzoeker maakt met de loutere bewering dat de referentiepersoon analfabeet is niet aannemelijk dat deze niet in staat is om geld over te maken onder zijn eigen naam. De verwerende partij diende hierover derhalve niet te motiveren zodat, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond."

In het administratief dossier is een e-mail van verzoekers raadsman van 27 oktober 2023 terug te vinden waarin deze het volgende verklaart: *"wat betreft de betalingen die gebeurden aan cliënt in Marokko, deze werden steeds verricht door zijn broers, nu de referentiepersoon analfabeet is en zelf de betalingen niet kon doen. Het waren echter wel degelijk de gelden van de referentiepersoon die werden overgemaakt aan cliënt"*. Het komt de Raad te dezen niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor te oordelen dat de loutere verklaring van verzoekers raadsman niet wordt ondersteund door enig objectief bewijs. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen enkel concreet begin van bewijs zou kunnen voorleggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon inderdaad analfabeet is. Zijn algemene bewering dat analfabetisme niet aan de hand van concrete documenten kan worden aangetoond, is niet ernstig. Het betoog dat de referentiepersoon niet verplicht is een inburgeringscursus te volgen, is evenmin dienstig. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het analfabetisme van de referentiepersoon enkel en alleen door het volgen van een inburgeringscursus objectief kan worden vastgesteld. Daarenboven moet worden gewezen op het gezag van gewijsde dat toekomt aan arrest nr. 289 669 van 31 mei 2023 en waarin het volgende werd geoordeeld: *"Verzoeker maakt met de loutere bewering dat de referentiepersoon analfabeet is niet aannemelijk dat deze niet in staat is om geld over te maken onder zijn eigen naam. De verwerende partij diende hierover derhalve niet te motiveren zodat, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond"*. Er worden in het kader van de huidige procedure geen nieuwe stukken of informatie bijgebracht die toelaten van deze eerder gedane beoordeling af te wijken. Deze beoordeling geldt zelfs des te meer gezien er ook *"Rekeninguittreksels op naam van de referent met stortingen gericht aan betrokkene dd. 1.08.2022, dd. 29.08.2022, dd. 29.09.2022, dd. 17.10.2022, dd. 31.10.2022"* worden voorgelegd waaruit aldus blijkt dat de referentiepersoon weldegelijk in staat is om zelf geld over te maken onder zijn eigen naam.

Vervolgens richt verzoeker zijn kritiek tot de motieven omtrent de attesten van onvermogen. Verzoeker meent dat het feit dat de attesten werden opgemaakt op zijn vraag en op basis van diens eigen verklaring op eer, niet betekent dat de inhoud ervan niet zou stroken met de werkelijkheid. Volgens verzoeker werden deze attesten opgemaakt na controle door de Marokkaanse autoriteiten. Het gaat om standaard attesten die door de overheid worden afgeleverd. Verzoeker betoogt dat verweerder niet motiveert waarom verklaringen op eer niet kunnen worden aanvaard als bewijs.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd als volgt:

"- Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° xxx op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan huisvestingbelasting en gemeentebelastingen in de stad AGADIR.

- Attestation du revenu global imposé au titre de l'année: 2022 dd. 8.11.2022

[...]

Betrokkenen leggen aangaande het onvermogen 2 attesten voor. Echter, deze attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van een verklaring op eer. Een verklaring op eer kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden. Betrokkenen leggen geen verifieerbare bewijsstukken voor die deze verklaringen staven."

Het document 'Attestation du revenu global imposé au titre de l'année: 2022', waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, vermeldt *"attestation délivré à l'intéressé sur sa demande, au vu de sa déclaration sur l'honneur du 07/11/2022"*. Het document 'Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° xxx' stelt eveneens *"déclaration sur l'honneur souscrité par l'intéressé le 27/01/2022"*. Uit deze documenten blijkt aldus onomstotelijk dat ze zijn opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoeker zelf. Verweerder motiveert dat een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd. Verzoeker legt geen verifieerbare bewijsstukken voor die zijn verklaringen op eer staven. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor waar verweerder oordeelt dat twee Marokkaanse attesten, opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen, niet kunnen worden weerhouden als sluitende bewijzen van zijn onvermogen in zijn land van herkomst. Verzoeker legt in het kader van de huidige procedure evenmin enig begin van bewijs ter ondersteuning van de waarachtigheid van de attesten neer. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert eveneens waarom een verklaring op eer niet als bewijs van onvermogen kan worden aanvaard. Verzoekers betoog dat verweerder geen enkele motivering geeft waarom verklaringen op eer niet kunnen worden aanvaard, is dan ook niet ernstig.

Waar verzoeker aanvoert dat hij weldegelijk heeft aangetoond dat hij in Marokko ten laste was van de referentiepersoon aangezien hij er niet werkte en er geen onroerende goederen bezat, merkt de Raad op dat

verzoekers betoog beperkt blijft tot algemene beweringen die geenszins worden ondersteund door enig concreet begin van bewijs. Verzoeker slaagt er niet in het determinerende motief van de bestreden beslissing, namelijk *“er werden geen nieuwe stukken voorgelegd die het onvermogen in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan betrokkenes komst naar België, noch nieuwe bewijzen toegevoegd die het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de aanvraag afdoende kunnen bewijzen”*, te ontkrachten.

Ook waar verzoeker betoogt dat de referentiepersoon regelmatig geld opstuurde via zijn broers of via vrienden en kennissen die naar Marokko reisden, alsook een grote som geld van de referentiepersoon zelf ontving telkens wanneer hij Marokko bezocht, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet bewijsstuk voorlegt ter ondersteuning van deze beweringen. Met dergelijke loze beweringen kan geen rekening worden gehouden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij besluit dat hij onomstootbaar zou hebben aangetoond onvermogen te zijn geweest in Marokko, dat hij er geen inkomsten en/of eigendommen had en dat hij leefde van het geld dat de referentiepersoon hem overmaakte. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan verweerder, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1. Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Marokko ononderbroken samen met zijn ouders. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te

ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft in Marokko steeds samengewoond met zijn vader en vormt vanaf zijn aankomst in België een gezin met zijn vader. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Marokko geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4. Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon, zijn Belgische vader. Hij woonde in Marokko steeds met hem samen en vormt sinds zijn aankomst in België een gezin met zijn vader.

In casu beroept verzoeker zich aldus op de band tussen een meerderjarig kind en zijn ouders. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoeker onvoldoende aantoont dat hij financieel en/of materieel ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te weerleggen. Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid is aldus niet bewezen. Het feit dat

hij in Marokko samenwoonde met zijn vader, betekent op zich niet dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Bovendien heeft dit slechts betrekking op de situatie in Marokko en niet in België.

Er dient te worden besloten dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vader in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aantoont. Evenmin kan een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden, nu deze bepaling dezelfde waarborgen biedt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN